

PŘEDMLUVA

Hon za sluncem

Když jsme s Goldiem vstoupili na černý led před mým domem, bylo venku pět stupňů pod nulou. Byl jsem nadšený, že mě Goldie – trailové jméno, pod kterým jsem tohoto dvacetiletého Rakušana potkal – přijel na víkend navštívit, a přes zamrzlý kanál jsem štrádoval jako první. Goldie nikdy předtím nebruslil, ale díky svému přístupu „zvládnou cokoli“ a rakouské horské krvi, která mu kolovala v žilách, se učil rychle a následoval mě s překvapivou mrštností. Tvrdá zima, která v Holandsku udeřila, proměnila všechny kanály, řeky a jezera v jednu obří síť zamrzlých cest, po kterých se dalo bruslit

i několik dní. Led byl zhruba šest centimetrů silný a akorát dost pevný na to, aby nás udržel. Bylo báječné se po tolika letech znovu ocitnout na přírodním ledu, což je tradice, kterou všichni Holanďané zbožňují. Jeli jsme podél říčních břehů, na kterých se pohupoval rákos, a pod nebem bez mráčku se tyčil starý větrný mlýn. Cestou jsme minuli děti bruslící opřené o židle a postarší pár, jak ruku v ruce ladně klouže po ledě. Pokaždé, když jsme se odrazili od bruslí, led se rozezpíval a před námi se v něm objevily bílé prasklinky.

„Počkat! Stůj!“ zakřičela najednou sousedka z okna své ložnice. „Tam je led ještě moc tenký!“ Křup! Led se pode mnou probořil.

Cák! Ani jsem nestihl zalapat po dechu a byl jsem až po krk v ledové vodě. Po pár vteřinách jsem si uvědomil, co se děje, ale to už jsem měl tělo ochromené zimou. Honem, pohni se, dělej, dělej, nepřemýšlej – udělej něco! Tělem mi okamžitě projela vlna adrenalinu. Přepnul jsem do módu přežití a otevřel záchranný cepín, který na přírodním ledu vždycky nosím kolem krku pro případ nouze. Vrhnu se na led a ostré výstupky cepínu jsem zasekl do ledového povrchu, který se pod vahou mých paží okamžitě prolomil. Zkusil jsem to znovu, tentokrát cepín v ledu zůstal a já se tak měl na kluzkém povrchu aspoň čeho chytit. Opatrně jsem se plížil kupředu, dokud jsem pod břichem neucítil silnou vrstvu ledu. Jakmile jsem se dostal ke skupince přihlížejících, někdo zakřičel: „Zmizte odsud, jinak tam skončíme všichni!“ Goldie a ostatní přihlížející ustoupili. Opatrně jsem vstal, nohy se mi klepaly. Oblečení mi v tom ledovém větru ztěžklo. Obličej mi ještě pořád slabě mravenčil, ale zbytek těla jsem necítil. Netušil jsem, jak dlouho jsem v té ledové vodě vlastně byl. Najednou jsem si všiml, že na holeni mi přes džíny prosakuje krev. Takže zpátky domů. Hned!

Dobruslit domů naštěstí netrvalo dlouho, a teprve když jsme se s Goldiem ocitli u nás na zahradě, srdce se mi rozbušilo až v krku. Mé děti Cato, Antonia a Tom se nemohly přestat smát, když mě viděly promočeného skrz naskrz. Dokonce mě ještě zmáčeného natočily na své mobily a tím ten okamžik zvěčnily.

„Měl jsi být opatrnější,“ hihňaly se. „Nám přece vždycky říkáš, ať jsme opatrní!“

Má žena Herma mi podala skleničku ginu.

„Vypij to. To tě zahřeje. A šup pod horkou sprchu,“ instruovala mě a stěží skrývala úsměv.

Jakmile jsem se zahřál a zachumlal se do suchého oblečení, přidal jsem se ke zbytku rodiny u jídelního stolu, abychom se naobědvali – podávala se horká zeleninová polévka a domácí chleba. S Goldiem jsme ještě pořád měli červené tváře od ledového dopoledního větru.

„Na ledě bylo tak krásně, dokud jsme ještě byli na něm – ha. Legrační, jak na to zareagovaly tvé děti,“ prohlásil Goldie s rošťáckým úsměvem.

Tenhle dvacetiletý Rakušan se v krátké době stal mým dobrým přítelem, přestože jsem byl skoro dvakrát starší než on. Potkali jsme se před rokem a půl v poušti na Pacifické hřebenovce, když jsme oba šest měsíců pěšky putovali napříč Amerikou od Mexika po Kanadu. Hodně jsem se v něm poznával a pojila nás vášeň pro hory a šílená, iracionální dobrodružství.

„Kámo, tahle zima tady je příšerná,“ prohodil mezi dvěma kousnutími do chleba. „Ale já si prodloužím léto o rok a půl. Vydám se na TA.“ S pyšným úsměvem od ucha k uchu se na mě podíval.

„TA?“ zamračil jsem se.

„Te Araroa Trail, stezka napříč celým Novým Zélandem! Prostě půjdu za sluncem – tři léta v řadě. První léto strávím doma v Alpách. Pak se vydám na hon za sluncem. Až bude léto na druhé straně světa, přeju Nový Zéland od severu na jih. A až jim tam léto skončí, znovu skočím do evropského léta. To nezní špatně, ne?“

Že to nezní špatně? Zní to skvěle, pomyslel jsem si a usrkl si horké polévky. Tři léta v řadě, hon za sluncem. No není to boží?

Paráda. Tohle by mohla být odpověď na úzkost, kterou jsem pociťoval – na uspěchanou vřavu a stres mé kariéry v naleštěných kancelářských budovách uprostřed města. Místo chození na kongresy a obchodní meetingy ve vrchních patrech věžáků bych mohl jít nikdy nekončícím létem od moře až po vrcholky hor.

O pár dní později se Goldie vrátil do Rakouska, aby pokračoval ve své civilní službě. Namísto povinné vojenské služby se rozhodl dělat dva roky asistenta

na záchrance. Ale nasadil mi brouka do hlavy. Vnukl mi nápad, na který jsem nemohl přestat myslet. Viděl jsem to velmi živě. A jaký to byl krásný obrázek, jaké dobrodružství. Neuvěřitelná příroda, půl roku života uprostřed divočiny, daleko od lidí.

Ačkoli v té době jsem si to plně neuvědomoval, podvědomě už jsem byl rozhodnutý tenhle nápad zrealizovat, vydat se na hon za snem, za Goldiem, za sluncem a dobrodružstvím. Rozhodl jsem se prozkoumat Nový Zéland a projít stezku Te Araroa – Dlouhou cestu.

SEVERNÍ OSTROV

CHŮZE POSLEPU

0 kilometrů

„Bud' opatrný, příteli. Když neodhadneš příliv a odliv, může tě to uvěznit mezi skalisky a budeš to mít spočítaný. Neuslyšíme tě totiž křičet," pronesl pevným hlasem řidič autobusu.

Během dlouhé jízdy autobusem na severní výběžek Nového Zélandu, mys Cape Reinga, jsem seděl vpředu a povídal si s řidičem. Právě jsem se chystal zahájit své putování podél pobřeží, a tak mi udílel poslední rady ohledně přílivu a odlivu.

Daniel měl nádherný úsměv, bylo mu šedesát čtyři let a tělo mu pokrývala tradiční maorská tetování. Jeho větrem ošlehaný obličej mluvil sám za sebe, a i kdyby tomu tak nebylo, Daniel byl studnicí zkušeností a krásných příběhů. Z tílka novozélandské ragbyové reprezentace *All Blacks* mu vyčuhoval potetovaný loket, který ležérně vystrkoval z okýnka. Řekl mi, že pořídit si všechna ta tetování trvalo přes sedm let, protože musel čekat na tradičního maorského tatéra.

„Našemu tetování říkáme *tā moko*. Pro nás je to něco jako poklad, *taonga*. V dnešní době to umí už jen hrstka lidí, a navíc si nemůžeš nechat vytetovat cokoli – všechno má svůj význam. Nejdřív musíš získat povolení,“ prohlásil vážně.

„Od koho?“ vyzvídala jsem užasle.

„Od našich duchovních stařešinů. A to může trvat celou věčnost. Já musel na svoje *tā moko* čekat přes dva roky.“ Láskyplně si pohladil černé vzory na nadloktí. „Nebylo možný s ním cokoli naplánovat.“

Tradiční tatér patřící mezi stařešiny nevyznával klasické předem domluvené schůzky. Přicházel do Danielova domu zcela náhodně, aby mohl pokračovat ve své práci s jehlou z velrybí kosti. Ale čekání se vyplatilo. Výsledek byl ohromující. Přesto mě poněkud šokovalo, když mi hrdě oznámil, že příští rok plánuje začít s tetováním obličejů.

Osobně žádná tetování nemám, ale příběhy potetovaných lidí mě vždycky fascinovaly, stejně jako motivace, která je k jejich pořízení vedla.

Autobus se syčením zastavil.

„Konečná stanice, příteli. Dál už si musíš poradit sám. Moc rád bych šel s tebou a ukázal ti svou zem. Ale někdo tu musí pracovat.“ Dveře autobusu se rozletěly a já vystoupil na chodník vedoucí k nejzazšímu útesu země.

„*Kia kaha*, příteli,“ řekl Daniel a zamával mi, zatímco jsem si z autobusu vytahoval batoh a následně zamířil směrem ke konci pevniny.

A jsem tu – na začátku své pouti na konec světa. Nemůžu tomu tak docela uvěřit. Mé putování po stezce Te Araroa Trail právě začíná. Během pěti měsíců mám v plánu pěšky zdolat trasu vedoucí od mysu Cape Reinga na severu až do nejjihnějšího bodu pevninského Nového Zélandu. Doma v Holandsku stále panuje zima, ale tady je ve vzduchu cítit jaro a slunce už příjemně hřeje.

Poslední ohlédnutí na mys Cape Reinga, nejsevernější výběžek Nového Zélandu.

Vlasy mi divoce vlají ve sláném větru a nad hlavou mi krouží racek, jako by chtěl vidět, jestli si troufnu udělat první krok. První z víc než čtyř milionů kroků. Je to zvláštní pocit, být tady. Jakmile mi Goldie nasadil do hlavy pomyslného brouka, nedokázal jsem se té myšlenky zbavit. Po všech těch měsících snění a plánování je zvláštní konečně stanout na začátku mého dobrodružství. Je divné vědět, že dnes v noci budu spát venku, v neznámé zemi, daleko od jakékoli kavárny nebo mobilního signálu. Trávit čas v přírodě pro mě není nic neznámého, ale přesto cítím mírné znepokojení. V duchu jsem si vybavil, jak jsem před dvanácti měsíci naposledy spal ve svém stanu, úplně sám v pustém lese v Severní Americe, na hranicích s Kanadou. Byla to poslední noc mého putování Pacifickou hřebenovkou, 4 682 mil napříč Amerikou. Po šesti měsících života v americké divočině mi spaní v přírodě připadalo naprosto přirozené. Ale teď, poté, co jsem rok žil v pohodlném

domě se svou rodinou, mě vidina spaní o samotě trochu znepokojovala – ale zároveň i vzrušovala. Je zvláštní, jak rychle člověk zapadne zpět do vyjetých kolejí, když žije v luxusním prostředí moderní společnosti.

Jak jsem tam tak stál, trochu se mi krátil dech – pravděpodobně vinou směsice vzrušení, napětí a vlhkého vzduchu. Tričko se mi lepilo na mé netrénované, oplácené kancelářské tělo, které ještě před týdnem sedělo osm hodin denně na židli a absolvovalo jednu pracovní schůzku za druhou. Batoch byl mnohem těžší, než jsem si představoval. Zjevně jsem podcenil extra váhu jídla na příštích pět dní. A čtyři litry vody tomu taky nepřidaly. Nevěděl jsem, jestli je vůbec budu potřebovat, ale první zdroj čerstvé vody jsem měl míjet až po třiceti kilometrech. Ačkoli bylo ještě brzy, už se začínalo dělat pořádné vedro. Docela rozdíl oproti studenému vichru, v kterém jsem před pouhým týdnem jel na kole do práce.

Sprška vody z vln tříštících se o skály pode mnou přinesla vítané osvěžení. Naposledy jsem se zadíval na nekonečný obzor a vzpomněl si na svou ženu a tři děti, tou dobou ještě hluboce spící na druhé straně světa.

Nadešel čas, čas vyrazit. Už žádné rozjímání, jen chůze, chůze, chůze. Udělal jsem první krok, z chodníku na úzkou prašnou stezku pokrytou vysušenou červenou zemínou. Na šířku měřila sotva třicet centimetrů a strmě se vinula dolů k pláži ležící nějakých dvě stě metrů pode mnou. Vysunul jsem si trekingové hole, abych ulevil kolenům a líp udržel rovnováhu. Nerovnoměrně zatížený batoh mi při každém kroku poskakoval na zádech zleva doprava. Pod nohama mi klouzaly kamínky, až jsem se s povzdechnutím zastavil. Snažil jsem se popadnout dech a pozoroval přitom moře dole pod sebou, i s nekonečným přívalem vln. Bílé zpěněný příboj je snem každého milovníka oceánu, a přesto, jakkoli to bylo podivné, nebylo nikde vidět jediného surfaře.

Po strmém sestupu jsem pokračoval v cestě po rozlehlé pláži táhnoucí se do nekonečna.

Kam až jsem dohlédl, se rozprostíral jenom písek. Vešel jsem do moře a ucítil, jak mi svěží voda přelévající se přes boty chladí chodidla. Stoupající příliv rychle smýval mé stopy. Vlny burácivě narážely vedle mě.

„Ááááá!“ zařval jsem z plných plic. Cítil jsem, jak se mi z těla uvolňuje tlak, a pusa se mi roztáhla do širokého úsměvu.

Pláž se zužovala a pozvolna se barvila do růžova díky červeným skalám poblíž pláže. Šel jsem po opuštěném pobřeží a nikde nebylo ani živáčka. Chvilku mi trvalo, než jsem s těžkým batohem našel správný rytmus chůze – jedna noha před druhou po měkkém písku.

Najednou jsem v dálce zahlédl velkou skálu vybíhající přes pláž až do moře. Zvláštní, že jsem si jí na začátku své cesty nahoře na útesu nevšiml, pomyslel jsem si. A pak mi to došlo. Tak před tímhle se mě řidič autobusu Daniel marně pokoušel varovat. Sice jsem jeho varování slyšel, ale nečekal jsem, že příliv stoupne tak brzy.

Naučit se poslouchat, skutečně poslouchat, představovalo na tomhle výletě jednu z mých hlavních priorit.

Když jsem ke skále došel, pláž už úplně zmizela a lámající se vlny mohutně narážely do kamenů. Už nebylo možné ji obejít. Stoupající hladina moře pláž zatarasila. Zbývala mi jen jediná možnost – vrátit se kousek zpátky a vydat se po kozí stezce vedoucí podél skalnatého výběžku a následně i přes něj. Což se ovšem snáz řekne, než udělá. Pěšina mě zavedla padesát metrů nad hladinu moře a byla plná ostrých bodavých hlodášků. Při každém kroku jsem se poškrábal, takže jsem postupoval pomalu. Musel jsem si dávat pozor, kam šlapu, zvláště když jsem sestupoval po kluzkých skalách pokrytých mořskými řasami.

Má výprava sotva začala, a tak jsem neměl chuť to hned první den vzdát kvůli zranění. Přes skalní stěnu bylo natažené ocelové lano, podél kterého jsem opatrně sestupoval. Zjevně jsem nebyl první, koho tu překvapil vrchol přílivu a drsné vlny.

Když jsem se konečně znovu ocitl na známé rovné pláži, s povzdechem jsem se ohlédl zpátky. Tohle jsem první den rozhodně nečekal. Jak asi bude vypadat zbytek cesty? Co si pro mě stezka Te Araroa nachystala? Přišlo mi to jako varování, jako kdyby ke mně promlouvala sama příroda. V tom teplém větru mi skoro připadalo, jako by mi šeptala: „Tady velím já.“ Měl jsem před sebou sto třicet dva dní, ale po třiceti kilometrech jsem se rozhodl, že pro dnešek to stačí. A zatímco se nebe barvilo do oranžova, začal jsem

hledat rovné místo v dostatečně bezpečné vzdálenosti od moře, kde strávím první noc. Podle mapy jsem došel na pláž Twilight Beach, v jejíž dunách se měl ukrývat pramen s pitnou vodou.

Shodil jsem batoh z ramen a začal si vyndávat kempingové vybavení. Chvilku mi trvalo, než jsem vymyslel, jak přesně postavit svůj lehký stan pro dvě osoby, ale za pár minut už stál. Místo tyček jsem použil trekingové hole, do země zatlačil šest kolíků a stan byl připravený k přenocování. V dunách jsem našel pramen, vypil jsem litr vody a nasoukal se do spacáku, aniž jsem pozřel jediné sousto. Téměř okamžitě jsem usnul, vyčerpaný vjemy uplynulého dne.

Příštího rána mě probudil zvuk ptáka klovajícího do stanu, jak se pokoušel utéct s jednou z mých bot – bylo to zvláštní stvoření s dlouhým zobákem a silnýma nohama. Zip u stanu jsem rozepnul právě včas, abych botu stihl zachránit.

Pěkný drzoun. Stan byl promočený od ranního oparu stoupajícího z moře. Zadíval jsem se přes vodu, nad jejíž hladinou se pomalu rozplývala vrstva mlhy, za kterou se klubal nádherný letní den. Nad mořem se vylouplo slunce. Bylo načase vstávat. Odšrouboval jsem ventilek nafukovací karimatky, která se začala s hlasitým syčením vypouštět, zatímco jsem si cpal věci do batohu. Vylezl jsem ze stanu, vytáhl kolíky ze země a pak jsem do batohu nasoukal i stan. Než jsem se nadál, zaútočilo na mě hejno neviditelných písečných much, které zjevně usoudily, že posnídají mé kotníky. Spěšně jsem balil poslední věci a oháněl se přitom po mouchách. Ty ale naštěstí neuletí pět kilometrů za hodinu, takže jsem je brzy setřásl. Rozbalil jsem si müsli tyčinku a pokračoval směrem na jih.

Pláž se prudce stočila doleva a stezka náhle vedla lesem. Zhruba po půl hodině jsem, zmáčený potem, dorazil na vršek malého kopce uprostřed lesa. Z jeho vrcholku se mi naskytl výhled na tu nejdelší pláž, jakou jsem v životě viděl: Te Oneroa-a-Tōhē neboli Devadesátimílová pláž, jak je rovněž

*Protější strana nahoře: západ slunce nad zátokou Twilight můj první večer.
Protější strana dole: můj batoh v dunách na Devadesátimílové pláži.*

známá, přestože ve skutečnosti jde o padesát pět mil respektive osmdesát osm kilometrů ničím nerušené bílé pláže, s dunami po levé ruce a Tichým oceánem po pravé, jak jsem mířil na jih. Čirá krása ve vší své jednoduchosti. Nebylo tu absolutně nic rušivého – žádní turisté, plážové kavárny každých pár kilometrů, žádné odpadky, křiklavé reklamní poutače, prostě nic, *nada*, nikdo. Pomalu jsem sestupoval lesem a nízkými větvemi se prodíral dolů k bělostné pláži. Slunce na mě nemilosrdně pražilo, a tak jsem se zastavil, abych se natřel opalovacím krémem. Jelikož na jižní polokouli máte ozónovou díru v podstatě nad hlavou, koupil jsem si opalovací krém s tím nejvyšším ochranným faktorem, který pro zdejší podmínky vytvořila novozélandská společnost pro boj proti rakovině. Slunce tu vypadalo stejně jako doma, jen pářilo dvakrát silněji.

Sundal jsem si boty i ponožky a pokračoval po pláži.

Jak jsem šel po břehu, překvapilo mě, jak moc se to tu podobá malému holandskému ostrovu Terschelling, kam jsem s rodiči a dvěma sestrami jako dítě jezdil na prázdniny a kde jsme pak společně také vyráželi na dlouhé procházky po široké pláži. Když kráčíte směrem k nekonečně plochému obzoru, je na tom cosi magického. Stejně jako na ostrově Terschelling i tady vlny a duny dělilo nejmíň sto metrů. Pravidelné vzory v písku byly poseté mušlemi, mořskými řasami a kraby. Minul jsem mrtvou trnuchu a po chvíli i malého žraloka vyplaveného na břeh. A v tu chvíli mi došlo, že jdu po opačné straně světa, podél Tichého oceánu, a ne po pláži na ostrově Terschelling omývané Severním mořem.

Při každém kroku mi prsty u nohou projížděl písek a já pozorně zkoumal krajinu kolem sebe. Přestože pláž i horizont moře vedle mě vypadaly úplně prázdně, byla tu spousta detailů k pozorování. Viděl jsem divoké vlny, racky vrhající se do vody, vlnící se trávu a bezpočet odstínů modři, díky kterým tenhle spektakulární výhled působil jako živý obraz.

Už celé hodiny jsem šel rovně podél břehu, a tak jsem začal pátrat po něčem, co by tu monotónnost narušilo. Nejprve jsem za sebou svými trekingovými holemi kreslil dlouhé čáry v písku, ale i to se mi zhruba po hodině omrzelo. Najednou jsem začal přemítat, jestli by se dalo jít i poslepu, kdybych jednoduše zavřel oči. Vymyslel jsem si pro sebe výzvu, jak daleko

Devadesátimílová pláž táhnoucí se kilometry do dálky.

se zavřenými očima dojdou. Experiment, abych zjistil, jaký to bude mít vliv na mé zbývající smysly. Dostalo se mi požehnání v podobě dobrého zraku a nikdy jsem nezkusil, jaký je to pocít, jít životem poslepu.

A tohle se zdálo jako výtečná příležitost to vyzkoušet.

Naposledy jsem se pozorně rozhlédl kolem, trochu jako při hře „Co tu chybí?“, a pokoušel se zapamatovat si všechny rozměry a detaily kolem sebe.

Pak jsem zlehka zavřel oči a vyrazil rovně kupředu. Krok za krokem jsem postupoval tmou. Prvních pár kroků šlo snadno, ale po chvíli jsem začal mít divný pocit z toho, že nic nevidím. Cítil jsem se nejistě. Netrvalo dlouho a mezi prsty u nohou jsem ucítil vodu. Automaticky jsem otevřel oči – vešel jsem do moře.

Vrátil jsem se doprostřed pláže a zkusil to znovu.

Ale po pár minutách jsem oči vždycky zase otevřel, protože písek pod nohama se trochu změnil. Nicméně s každým dalším pokusem má sebejistota ve tmě rostla a pokaždé jsem se zavřenýma očima došel o kousek dál. Nejdůležitější ovšem bylo, že jsem se postupně učil důvěřovat svým uším namísto obvyklých očí. Zavřel jsem oči a pozorně naslouchal, abych rozlišil všechny ty zvuky, které mě obklopovaly.

Ukázalo se, že vědomé naslouchání je těžší, než jsem myslel. Po pravé straně jsem slyšel moře, každou jednotlivou vlnu narážející do pláže vedle mě. Kolem uší mi svištěly nepravidelné větrné poryvy, doplňované vzdáleným ševlením větru v trsech trávy. Na levé straně jsem slyšel bezpočet zpívajících ptáků, z nichž každý měl jedinečný hlas. Rytmus mých nohou drtících písek, přičemž žádný krok nezněl stejně. Slyšel jsem své oblečení, jak se jemně

Písečné duny s červenými skálami tyčící se nad vlnami.

tře o mé lepkavé tělo, stejně jako nepřetržité vrzání popruhů od batohu. Při každém tvrdém došlápnutí jsem zaslechl křupnutí v kolenou. Ale asi nejhlasilější ze všeho byly mé myšlenky, zběsile poletující v hlavě sem a tam, jak jsem se snažil dešifrovat všechny ty zvuky a odhadnout vzdálenosti.

Zjevně jsem se musel znovu naučit, jak důvěřovat svým smyslům. Nicméně po nějaké době jsem si troufl jít i patnáct minut, aniž bych otevřel oči. Orientoval jsem se díky odhadování vzdáleností na základě zvuku. Bylo fascinující vyzkoušet si, jak málo mám vyvinutý sluch. Do netopýra jsem měl zatím zjevně daleko.

Udělat si poslepu představu o daném prostoru byla výzva a po chvíli jsem znovu skončil v moři.

Během následujících dní jsem v tomto experimentu pokračoval, abych probudil své spící smysly, trénoval je a aktivoval, a ony tak byly připravené na obtížné chvíle, které na mě čekaly v lesích a horách na trase.

Dlouhé dny na pláži mi pomohly uzemnit se a zbavit se stresu z práce a rušného amsterodamského života. S každým dalším dnem jsem se cítil lehčí, mladší a hravější, hlavu jsem měl den ode dne prázdnější. Spěch a nacpaný diář vystřídalo bezčasí ohraničené jen východem a západem slunce. Hodinky jsem nechal doma. Pražilo na mě slunce a já na kůži cítil jeho teplé paprsky stimulující produkci vitamínu D, které tak zajišťovaly zvýšenou hladinu serotoninu, hormonu štěstí. Připadalo mi, jako bych se pomalu probouzel. Cítil jsem se volně a naživu.

V uplynulých dnech jsem šel sám a jiné lidi jsem zahlédl jen zřídka, ale najednou se ke mně po pláži blížil velký pick-up. Když byl skoro u mě, v písku mě obkroužil.

„Nemáš chuť na rybu?“ křikla na mě řidička z okýnka. „Na grilu jich máme víc než dost! Za pár minut na viděnou v kempu Utea. Mimochodem, já jsem Tania.“ Usmála se na mě, zamávala mi a rozjela se k vyjetým stopám od pneumatik mizícím v dunách.

Vydal jsem se do dun za ní a po chvíli jsem se ocitl v miniaturním kempu, kde byli jen čtyři další hosté. Byly to dva postarší páry. Muži na ohni grilovali ryby a ženy připravovaly salát a vychutnávaly si u toho skleničku vína.

Západ slunce nad Devadesátimílovou pláží.

„Pro dnešek máme nachytáno. Přidáš se k nám na večeři?“ zeptal se mě jeden z mužů.

„Tady trávíme celé léto, vítej v ráji,“ dodal s úsměvem od ucha k uchu a zakousl se do ryby.

„Ale nikomu to neříkej,“ zašeptala jedna z žen s ukazováčkem přiloženým ke rtům. „Ráj je to díky tomu, že je tu tak málo lidí.“

Mezitím k nám došla Tania, majitelka kempu, a sedla si na židli.

„Celkem to tu ujde, ne? Tohle jsou mí kuchaři,“ dobírala si své věrné hosty.

Jeden z mužů mi podal studené pivo a rybu.

Po dlouhém horkém dni bylo skvělé dopřát si lahodně slanou rybu a zdravý salát. Mastné prsty jsem si otřel do trička. Oba páry mi vyprávěly nádherné příběhy, jak sem jezdí kempovat celý život. Dřív sem jezdily i se

svými dětmi, ale teď už byly v důchodu, a tak mohly celé dny rybařit.

A popíjet k tomu pivo, samozřejmě.

Po pár drincích jsem začal být lehce líznutý a cítil jsem, jak mi po všech těch zážitcích uplynulého dne těžknou víčka.

„Mockrát děkuju za rybu, byla vynikající,“ poděkoval jsem jim, omluvil se a vydal se do svého stanu.

„Dobrou noc a *kia kaha*,“ volala za mnou Tania. „A hodně sil,“ dodala.

O několik dní později jsem před sebou zahlédl konec Devadesátimílové pláže. Zlatavý písek vystřídala zelená zemědělská půda a temný les na horizontu. Byl nejvyšší čas trochu si odpočinout, protože na obou nohou se mi udělaly ošklivé puchýře. Kdybych pokračoval v chůzi, mohla by se mi do nich dostat infekce. Proto se mi ulevilo, když jsem dorazil do kempu v malém pobřežním městečku Ahipara. U kiosku v kempu jsem si sundal batoh a objednal si rybu s hranolkami.

Můj rozpočet na tenhle výlet nebyl nijak závratný, ale celý rok jsem šetřil, abych měl na svou pětiměsíční pouť dost peněz. Náklady na tohle dobrodružství jsem vypočítal přibližně na patnáct set novozélandských dolarů na měsíc, ale peníze jsem si dával stranou hlavně na fixní výdaje, které bylo nadále třeba platit doma. Jakožto kreativec v reklamním odvětví jsem během své pouti pracovat nemohl, ale příjmy z našich dvou penzionů naštěstí chodily dál i během mé nepřítomnosti. Jakožto živnostník nemám žádnou placenou dovolenou. S potěšeným úsměvem jsem se zakousl do další hranolky.

Ze svého vyvýšeného výhledu v kempu jsem se ohlédl na nekonečnou pláž, kterou jsem během uplynulého týdne přešel. Lepší uvedení do Nového Zélandu a stezky Te Araroa jsem si ani nemohl přát. Jestli tohle byla předzvěst toho, jak bude vypadat i zbytek trailu, čekal mě nádherný zážitek. V kempu jsem si zamluvil dvě noci, abych si zajistil celý jeden den věnovaný čistě odpočinku – *den nulák* – a taky abych měl dost času pořídit si jídlo na další úsek cesty.